

ADOLF HITLER

Milovaný vodca

ADOLF HITLER

Milovaný vodca

**Osem článkov o Hitlerovi
a**

Sedem Hitlerových básní

Zostavené z

NS VÝZVA NA BOJ

1990-1994

NSDAP/AO

P.O. Box 6414

Lincoln NE 68506 Spojené štáty americké

www.nsdapao.info & www.nsdapao.org

Obsah

Úvod

Články o Adolfovi Hitlerovi

Kto bol Adolf Hitler

Púť

Vianočný príbeh

20. apríla

Adolf Hitler: vodca sebaobetovania

Začiatok

Adolf Hitler vo svetovej vojne

Vyznanie

Básne Adolfa Hitlera

Premýšľajte o tom!

Súdruh

Bolo to v húštine Artoiského lesa

Tiché hrdinstvo

Cintorín Waldehren v Pasewalk

Na rádiových hodinách

"Modrá biela a čierna a biela červená"

Úvod

Adolf Hitler bol určite najobľúbenejším vodcom akéhokoľvek národa!

Vďaka tejto láske bol taký úspešný. Vďaka tomuto úspechu sa ho nepriateľ tak obával. Práve kvôli tomuto strachu ho nepriateľ rok čo rok, desaťročie čo desaťročie očiernoval.

Lásku nemožno poraziť nenávisťou. Pravdu nemožno vyhubiť lžou. Dobrota nemôže byť zničená podlosťou.

Jedného dňa sa situácia obráti...

Gerhard Lauck
október 1999 (110)

Kto bol Adolf Hitler?

Michael Storm

Náš führer Adolf Hitler bol veľmi nadaný človek. Zvládol mnoho mimoriadne náročných úloh, vrátane úloh vojenského vodcu, politického vodcu a zakladateľa, aby sme vymenovali aspoň niektoré. Podľa môjho názoru úloha, ktorej sa venovalo najviac pozornosti, úloha vojvodu, nebola *skutočným* Hitlerom; hoci túto úlohu plnil zo všetkých síl, predsa len to nebolo jeho pravé poslanie (napr. do roku 1943 odmietal previesť hospodárstvo na totálnu vojnu - Nemecko dovtedy nemalo ani vojnový a zbrojný plán, čo bolo znakom toho, že vojna bola vynútená - a až v roku 1944 boli povolané ženy do služby v zbrojení, pretože do konca dúfal, že sa mu podarí ukončiť vojnu bez toho, aby prišiel o svoje životné dielo).

Určite bol brilantným politickým vodcom a dynamickým štátnikom, ale pre neho to boli takmer len vonkajšie prejavy, ktoré ho ešte plne neuspokojovali. Napokon po zimnej kríze na východnom fronte bol úplne odsunutý do úlohy veliteľa, ktorú musel prevziať führer.

Vnútorňa povaha Adolfa Hitlera, ktorú si zachoval počas celého života, bola povaha tvorcu. Zámerom tohto článku o jeho narodeninách je venovať sa tomuto aspektu. Na rozdiel od negatívneho obrazu, ktorý o našom milovanom vodcovi vytvárali židovské médiá, bol v skutočnosti najpozitívnejším a najkonštruktívnejším vodcom v dejinách ľudstva.

Ako tínedžer sníval o tom, že sa stane umelcom, a dokonca sa mu podarilo skromne sa živiť ako umelec na voľnej nohe. (Pozri knihu *Adolf Hitler, neznámy umelec*, č. 082 v našom zozname kníh v angličtine). Až keď sa prihlásil na umeleckú školu vo Viedni, mal objaviť svoje skutočné poslanie; škola jeho prihlášku zamietla, ale povedala, že jeho budúcnosť je v architektúre a že by sa mal prihlásiť tam. Hoci mal schopnosti, nemal však maturitné vysvedčenie, aby sa mohol stať architektom, pretože školu opustil krátko po otcovej smrti.

Adolf Hitler však zostal umelcom po celý svoj život, navrhoval domy, štadióny, mosty a dokonca prekresľoval celé mestá. Každý z týchto výtvorov nesie pečať jeho skutočného ja. Neskôr bolo úlohou Alberta Speera ako hlavného architekta führerovej ríše realizovať nápady, skice, nákresy a modely.

Po celom Nemecku vyrástli veľkolepé budovy, presne ako si ich führer vysníval. Jeho stavebný program trval od roku 1933 do roku 1943! Nemecko však počas týchto 10 rokov nemalo dostatok pracovných síl a surovín na dokončenie ani zlomku plánovaných projektov. Predzbrojenie Nemecka si potom v roku 1944 vynútilo zastavenie stavebného programu. Francúzsko ešte v roku 1938 vynaložilo na zbrojenie viac ako Nemecká ríša! V roku 1939 sa na RAF vo Veľkej Británii vynaložilo viac peňazí ako Hermann Göring na nemeckú Luftwaffe a v roku 1940 malo Francúzsko dvakrát viac moderných tankov ako Nemecko! A tieto dve "mierumilovné" demokracie boli *najslabšie* v spojeneckej

koalícii, ktorá obkľúčila našu vlasť v najobľudnejšej vojne, akú kedy ľudstvo zažilo. Napriek tomu im - USA, ZSSR, Veľkej Británii atď. - trvalo celých šesť rokov, kým porazili malé Nemecko.

Je zrejmé, že výstavba diaľnic a budov, ako aj skrášľovanie miest vo všeobecnosti, boli pre fűhrera veľmi dôležitou prioritou. Ale ani tieto gigantické projekty neposkytujú dostatočnú ukážku Fűhrerovej vnútornej povahy - tá bola oveľa väčšia!

Keď sa Adolf Hitler stal siedmym členom strany ako neznáma osoba, okamžite začal kampaň, ktorá z neznámej odštiepeneckej strany urobila všeobjímajúce hnutie, ako môžeme pôsobivo vidieť vo filme Leni Riefenstahlovej *Triumf vôle*. Nič z toho by sa nemohlo stať bez vnútorného pohonu vodcu. Premeniť stranu na skutočné hnutie nebola ľahká úloha, najmä preto, že bolo potrebné neustále odolávať mocným nepriateľom. Keď politická odnož strany napokon počítala milióny členov, fűhrer založil niekoľko čiastkových organizácií, aby si každý jednotlivý člen mohol nájsť úlohu podľa vlastnej prozreteľnosti. Najznámejšie skupiny boli SS, SA a HJ. Existovali však desiatky ďalších, oveľa väčších organizácií, ktoré podporovali robotníkov, poľnohospodárov, študentov atď. Ich počet členov prevyšoval aj dvojmiliónovú SA. Fűhrerov génus vedel, že ľudí treba zjednotiť pre národnú vec, a to všetko ľudí zjednotilo a spojilo tak, ako nikdy predtým ani potom neboli ľudia zjednotení.

Fűhrer nielenže založil najrozsiahlejšie hnutie vo svetových dejinách - a to za najhorších možných podmienok - ale vytvoril aj najsilnejšiu ekonomiku v Európe. Keď sa Fűhrer 30. januára 1933 ujal moci, nemecká ekonomika bola vyhorená, tlejúca troska. Miera nezamestnanosti bola 25 %, ríšska marka bola bezcenná, medzinárodný obchod znemožnila svetová kríza a Veľká Británia odmietla umožniť Nemecku prístup na svetový trh. Dokonca aj colná únia s Rakúskom bola zakázaná hanebnou Versaillskou zmluvou. Nemecko bolo skrátka bez prostriedkov a obklopené múrom protekcionizmu zo strany nepriateľských krajín. Nemecko malo navždy zostať hospodárskym otrokom. Aby toho nebolo málo, svetové židovstvo so sídlom v New Yorku vyhlásilo nacistickému Nemecku vojnu (marec 1933!). Vyzvalo na celosvetový bojkot Nemecka, pričom využilo celú židovskú finančnú moc a všetky svoje politické konexie na celom svete.

Vodcu však zdanlivo beznádejná úloha, ktorej čelil, nijako neohromila. Bez váhania sa chopil vedenia štátu bez kormidla a pustil sa do herkulovskej úlohy vybudovať nové národné hospodárstvo. S neuveriteľnou rýchlosťou fűhrer premenil chorobnú ekonomiku Weimarskej republiky na vitálnu, silnú a dynamickú. Milióny ľudí mohli opäť pracovať, rodiny mohli konečne začať odznova.

Každú továreň zaliala skutočná záplava nádeje. V roku 1938 bolo Nemecko konečne vedúcou hospodárskou mocnosťou v Európe - a tým aj najnenávidenejším nepriateľom Anglicka a Francúzska. V Nemecku bol teraz dokonca nedostatok pracovných síl, takže do Ríše prichádzali dokonca aj Taliani, Francúzi a Poliaci, aby doma uživili svoje rodiny!

Bohužiaľ, pre svetový mier sa zo židovských pazúrov svetovej depresie vymanilo len národno-socialistické Nemecko. USA boli 7. decembra 1941 stále v jej zajatí a Anglicko sa z neho nikdy nedokázalo vymaniť. Vojnu mohol umožniť len Halle z USA a prísny prídellový systém a po vojne sa Anglicko opäť prepadlo do predvojnovovej depresie - a ríša tiež zanikla.

Akokoľvek obrovské boli tieto úspechy Adolfa Hitlera - obnova miest, strany, hospodárstva, zriadenie (skutočného!) sociálneho štátu -, neboli ani vrcholným úspechom fűhrerovho života. V 30. rokoch 20. storočia najväčší nemecký štátnik opakovane

ubezpečoval šéfov zahraničných vlád, že národný socializmus nie je exportná ideológia (ako židovský bolševizmus), ktorá napáda všetky krajiny s cieľom dobyť ich pre marxistický superštát. Národnosocialistická revolúcia bola nemecká a ostatné zdegenerované plutokratické demokracie sa nemali čoho obávať. Ale báli sa! Nebáli sa preto, lebo predpokladali, že sa na nich Hitler vrhne, nie, báli sa preto, lebo bolo možné, že Hitlerovo dielo by mohlo nájsť napodobňovateľov v iných krajinách. Preto museli rozbiť prekvitajúce Nemecko čo najrýchlejšie, skôr než si svet uvedomí, aký je národný socializmus prospešný!

Nenávisť Židov voči znovuzrodeniu árijskej čistoty vyvrcholila svetovou vojnou, v ktorej slobodné Nemecko muselo bojovať proti bábkam medzinárodného židovstva. Napriek tomu aj v čase vrcholiacej vojny, aj keď bola prevaha nepriateľov Nemecka čoraz jasnejšia, sa státisíce ľudí stále hlásili k zástave národných socialistov, aby bojovali nielen za Nemecko, ale aj za nový, zdravý a spravodlivý svetový poriadok. Ich cieľom bolo vytvoriť zjednotenú árijskú Európu.

Spočiatku si Hitler o tom veľa nemyslel. Chcel len, aby Nemecko mohlo žiť v mieri. Potom sa však ukázalo, že vojnu nemožno zvládnuť, bolo jasné, že ju možno vyhrať len vtedy, ak sa árijské národy spoločne postavia proti židovskému nepriateľovi sveta. Malé Nemecko by bolo hybnou silou árijskej Európy od Lisabonu po Moskvu. V opačnom prípade by sa stalo pešiakom Židov z Wall Street v USA a bolševických Židov v ZSSR, ktorým zostalo dodnes.

Generál Leon Degrelle viedol svoje belgické jednotky Waffen SS na východný front. Bojovali za miesto Belgicka v panárijskej Európe. Corneliu Codreanu bol pripravený so svojou rumunskou "Železnou gardou", zatiaľ čo Španielsko vyslalo do boja proti komunizmu "Modrú divíziu" zloženú z dobrovoľníkov.

Leon Degrelle, ktorý žil v Španielsku, odkedy bol v Belgicku odsúdený na trest smrti, sa u Hitlera tešil veľkej úcte. V roku 1945 dokonca povedal, že keby mal syna, chcel by ho mať takého, ako je Leon Degrelle!

Do konca vojny sa fűhrerovi podarilo vytvoriť panarabské hnutie, ktoré sa počítalo na státisíce ľudí, ktorí nielenže podporovali hnutie, ale zaň aj bojovali a dávali svoju krv za veľkú národnosocialistickú myšlienku aj v beznádejných posledných hodinách vojny. Fűhrerbunker v Berlíne bránili poslední zahraniční dobrovoľníci Waffen-SS. Dobrovoľníci Waffen-SS. Neuveriteľný úspech zjednotenia Európy, ktorá bola vždy rozdelená, proti komunizmu bol Hitlerovým vrcholným úspechom. Dnes má sen o prirodzenom, nekapitalistickom, zdravom árijskom svetovom poriadku stúpcov po celom svete, ktorých počet sa dnes počíta na milióny.

Adolf Hitler bol nepochybne najväčším zo všetkých vodcov. Jeho koncepcia svetového mieru a svetovej spravodlivosti založená na poriadku árijského národného socializmu je pre nás dedičstvom. Všetci belosi sa musia konečne vnímať ako bratstvo, ktoré bráni dary svojho kolektívneho génia, svoju prácu a svoju rasovú nadradenosť pred čiernym morom valiacim sa z Afriky a pustošiacim svet, pred bábkarskými pánmi sediacimi v Izraeli, na Wall Street, v Bonne, ktorí držia mier, ktorým majú byť biele národy udusené.

20. apríla má náš milovaný fűhrer Adolf Hitler narodeniny. Keď každý sympatizant, podporovateľ a aktivista oslavuje, položte si otázku: *"Čo môžem urobiť, aby som pomohol dokončiť Fűhrerovo dôležité dielo? Čo môžem urobiť, aby som zabezpečil prežitie árijských rás v tomto nepriateľskom, skazenom svete?"*

Na pamiatku sna nášho padlého vodcu Adolfa Hitlera o zjednotenej árijskej rase. - Heil

Hitler!

Pút'

od Katti

"Dnes považujem za šťastný osud, že mi osud vybral Braunau am Inn za miesto narodenia. Ved' toto mestečko leží na hranici dvoch nemeckých štátov, ktorých zjednotenie sa aspoň nám mladším zdá byť životným dielom, ktoré treba uskutočniť všetkými prostriedkami!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, zväzok 1, kapitola 1

Začal som pociťovať tisíce kilometrov a tri dni cestovania lietadlom, trajektom a vlakom z Chicaga, keď môj vlak uháňal zo Salzburgu zelenou krajinou strieborných riek popretkávaných perníkovými domčekmi. Čierne a sivé mraky sa vznášali nízko nad pralesnými horami a striedavo odhaľovali a zakrývali ich rozoklané vrcholy - nádherná, dramatická a neustále sa meniacia panoráma Horného Rakúska. Bol som však viac unavený ako šťastný a túžil som po teplej posteli v priateľskom hostinci.

Únava sa vyparila a adrenalín mi doplnil metabolické batérie, keď vlak zastavil na ďalšej zastávke s názvom "Braunau am Inn". Hoci som príchod do tohto stredovekého mestečka plánoval už niekoľko mesiacov, vidieť názov stanice prvýkrát z okna vlaku bolo skutočné vzrušenie. Podarilo sa mi to! Bol som naozaj na mieste! S ruksakom na chrbte som prešiel studeným lejakom niekoľko kilometrov od stanice na opustenú Linzer StraÙe, kde som vyhládal hostinec Maybräu Gasthof. Mal som šťastie. Pani domáca mi povedala, že všetky ostatné miesta v Braunau a niekoľko kilometrov okolo sú už rezervované, mnohé už celé mesiace. "To ma neprekvapuje," povedal som potajomky a ona sa usmiala. "Tento mesiac je tu celý svet." "Čože?" Nevedel som nájsť slová. "Len počkaj a uvidíš. Uvidíš!" A nechala ma samého v mojej útulnej izbičke, aby som sa zamyslel nad jej hádankou.

Zobudil som sa na úsvite do rána, ktoré bolo ešte vlhké od včerašších dažďov. Mesto však žilo mestským ruchom a ja som obdivoval nádherné a harmonické spojenie moderných každodenných obchodov a domov s tradičnou architektúrou a ulicami z minulých storočí. Prešiel som na koniec Linzer StraÙe, ktorá viedla na živé stredoveké trhové námestie. Na jeho južnom konci stála Salzburská brána, mohutný oblúk, ktorý pred 500 rokmi strážil pôvodný vstup do Braunau. Z druhej strany prechádzal cestný most cez malý prítok rieky Inn. Približne 150 metrov od brány sa nachádza veľká jednoduchá biela budova, ktorú v súčasnosti obývajú nájomníci. Práve kvôli tejto vlastne nenápadnej budove v neznámom rakúskom meste som prišiel z druhého konca sveta, aby som ju navštívil. Pretože tu, v tomto jedinom dome na predmestí Salzburgu, sa narodil najväčší syn sveta a ja som sem pricestoval, aby som oslávil jeho sté narodeniny.

Nebol som však sám, keď som sa nasledujúci deň dozvedel, že pravidelné jednotky a špeciálne jednotky rakúskej armády náhle obsadili celé Braunau am Inn. Dopravná cesta cez most k nemeckej hranici bola odrezaná a ľudia vstupujúci do mesta sa museli preukázať potvrdením o usadení. Nízko nad hlavou preletel armádny vrtuľník, keď cez námestie hrkotali desiatky obrnených transportérov. V scénach pripomínajúcich

hollywoodské propagandistické filmy zo štyridsiatych rokov sa vojaci so samopalmi prehánali medzi zmätenými obyvateľmi a postavy v prilbách spolu s dôstojníkmi s pištoľami zaujali pozície na strážnych stanovištiach. V meste boli rozmiestnené plagáty, ktoré jednoznačne hlásali, že v Braunau platí stanné právo. Všetky formy verejných demonštrácií - upozorňovali vládne transparenty - boli prísne zakázané od stredy 14:00 do piatka 9:00. Hlasné rozprávanie viac ako dvoch ľudí, zhromažďovanie na ulici alebo piketovanie na chodníku, rozdávanie letákov, vykrikovanie hesiel a dokonca aj "podozrivo oblečené" osoby boli podľa rakúskej "protinacistickej" legislatívy dôvodom na okamžité zatknutie a trestné stíhanie.

Sebavedomí zástancovia demokracie sa správali ako ich vlastné zlé karikatúry "totalitných fašistov". Tesne pred ich príchodom však mesto zaplavili "cudzcinci" z celej Európy a Ameriky, a dokonca aj z Austrálie, Južnej Afriky a Orientu. Chudobný Braunau sa prehýbal návštevníkmi a atmosféra bola čoraz ťažšia v dôsledku napätého čakania. Všade sa šírili fámy. Hovorilo sa, že vlkolačie komando vyvesí o polnoci nad Salzburskou bránou vlajku s hákovým krížom. Verilo sa, že po uliciach sa v noci potulujú židovskí vrahovia. Teroristi z Milána mali podpáliť portrét Simona Wiesenthala pred starostovým domom. Obavy verejnosti sa nerozptýlili ani vtedy, keď vládne vojská postavili zátarasu cez Salzburskú bránu, čím ohrančili Staré predmestie so zakázanou zónou. Cez oblúk som videl ulicu za ňou, strašidelnú pre svoju vynútenú prázdnotu.

Do neskorého večera bolo námestie z veľkej časti opustené, len vojaci boli stále na svojich stanovištiach. Na druhej strane boli všetky krčmy a reštaurácie plné veselých oslavujúcich ľudí. Krátko pred polnocou sa začali diať veci. V hoteli Gann, neďaleko Salzburger Tor s barikádou, niekto objednal fľaše najlepšieho šampanského v dome a dookola sa rozliehali prípitky a narodeninové želania. V Ratskelleri môjho hostinca Maybräua sa pri stole vedľa mňa postavil mladý muž obklopený mníchovskými vysokoškólakmi, zdvihol pravú ruku v zakázanom pozdrave a z plných pľúc zakričal: *"Za Veľkonemeckú ríšu, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Nikto ho ani jeho spoločníkov nerušil.

Keďže som bol sám, moja oslava bola pomerne pokojná. Išiel som na neďaleké prázdne námestie a sadol si na lavičku pod veľkými dedinskými hodinami. Pozrel som sa na oblohu. Mraky, ktoré už niekoľko týždňov zakrývali väčšinu strednej Európy, sa rozplynuli a hviezdy, ktoré teraz bolo vidieť, neúnavne tancovali na svojich osudových pozíciách, zatiaľ čo kovové pľúca strašidelných hodín ťažkopádne ohlasovali polnoc. Byť na tomto mieste v tejto chvíli - na to niet slov. Keď sa posledný úder ozýval do večnosti, stlačil som tlačidlo prehrávania na svojom malom kazetovom prehrávači. V slúchadlách mi zadunel Badenweiler, jeho obľúbený pochod.

Nasledujúce ráno bolo námestie plné ľudí, ktorí očakávali príchod nového človeka. Zdalo sa, že všetci čakajú, čakajú - ale na čo? Na koho? Akoby sa mal každú chvíľu objaviť on sám, pravdepodobne vzpriamene stojaci vo veľkom čiernom mercedese. Možno čakali niečo také. Živý duch, emocionálne hmatateľná prítomnosť človeka, ktorý štyridsať rokov po svojej fyzickej smrti upriamuje pozornosť sveta na svoje rodisko, sa zintenzívnili a prejavil sa mocnejšie.

Okolo poludnia sa uprostred davu záhadne objavila skupina talianskych fašistov. Jeden z nich - vzdorujúc drvinej prítomnosti úradníkov - začal hovoriť. *"Prinášame želanie k narodeninám najväčšieho hrdinu bielej rasy! Žije navždy v srdciach a myšliach svojich pokrvných bratov a sestier! Žiadna židovská tyrania!"* - Vojaci sa vrhli k nemu a jeho

druhom, ale až potom, čo stihli zasalutovať užasnutým divákom. Niektorí v dave sa dokonca odvážili pozdrav opätovať. Iní tleskali a niekolkí dokonca začali spievať starú pieseň SA "Bratia v kolchozoch a jamách", zrejme ako vtipnú reakciu na krátky prejav Talianov o "pokrvných bratoch". Polícia týchto respondentov dokonca vzala do väzby, čo je v tejto časti sveta veľký zát'ah.

Moja vlastná malá oslava sa konala za touto vravou, v areáli farského kostola krásnej katedrály z 15. storočia, Katedrály svätého Štefana. Najprv som zostúpil k prilahlému podzemnému pamätníku obetiam vojny, verejnému epitafu s vyrytými menami tých, ktorí zahynuli v Braunau. V strede miestnosti leží symbolický vojak, ktorý spí v hrdinskej smrti. Na severnej stene sa nachádza zoznam cti bojovníkov, ktorí padli v Stalingrade. Tu som položil kyticu kvetov s nápisom "A predsa ste zvíťazili!". Keď som vystúpil po schodoch von, prešiel som okolo farského kostola, kde som do stredu oltára položil rozkvitnutý vždyzelený veniec s jeho portrétom a zapálil vrchnú obetnú sviečku.

Keď som rozmýšľal na lavici, všimol som si, že prišla staršia žena a všimla si môj veniec s fotografiou priamo pri oltári. Hoci ju jej objav očividne zarazil, nechala veniec odpočívať. Prišli aj ďalší ľudia a videli ho s otvoreným úžasom, ale nechali ho nedotknutý.

Zašiel som do zadnej časti katedrály, aby som videl starobylú krstiteľnicu, kde bolo pokrstené dieťa, a potom som sa vrátil do jasného snečného svetla preplneného trhoviska. Tieto jednoduché a tiché udalosti nedokážu vo svojej objavnej bohatosti vyjadriť hlboko dojímavú povahu a hlboký emocionálny zážitok toho dňa zo všetkých dní, ktorý bol určite vnútorne najinšpiratívnejším dňom môjho života. Až do toho aprílového dňa som do značnej miery pochyboval o našich vyhliadkach na úspech. Táto nezmerateľná katastrofa - prehra druhej svetovej vojny - sa zdala byť neodvolateľná. Od smutného konca tejto katastrofy pre civilizáciu zeme sa hnutie usilovalo napredovať, padlo a začalo sa opäť usilovať napredovať v dobe, keď sa hypnotizujúce sily zla zdajú byť neporaziteľné.

Ale 20. apríla, v deň 100. výročia jeho narodenia, v jeho posvätnom rodisku, som si postupne uvedomil, že som bol úzkoprý, keď som obmedzoval svoje hodnotenie vývoja a napredovania hnutia na svoj skromný časový rámec. Jeho myšlienka je VEČNÁ. Historické dôsledky, ktoré uviedol do pohybu, sú prudkou vlnou udalostí, ktoré budú v priebehu rokov až do ďalekej budúcnosti naberať nezadržateľný spád. Náš pohyb je aplikáciou prírodných zákonov na ľudské sféry a príroda je všemocná. Niekedy môže byť odporná a jej sily sa budujú v zúfalstve, aby neskôr vyrazili vpred možno prudšie ako kedykoľvek predtým.

Po tom, ako úrady 21. apríla odstránili zábrany pred jeho domom, sa okolo svätého kameňa v Mekke zhromaždili davy ľudí ako moslimovia. Bol som medzi mnohými neznámymi ľuďmi, ale zrazu sme k sebe cítili puto, my, bratia a sestry hákového kríža, a byť spolu na tomto uctievanom mieste bolo ako návrat domov. Jeho duch nás všetkých obklopil, urobil z nás svojich druhov a naplnil nás dôverou do budúcnosti. Samotný fakt, že sme všetci prišli na toto miesto z celého sveta v tomto konkrétnom čase v nepriateľskom svete, bol dostatočným dôkazom, že táto myšlienka stále žije! Bol to, ako povedal vo filme Triumf vôle - "príkaz našich srdc", ktorý nás spojil. Cítili sme jedinečnú hrdosť z vedomia, že budúce generácie nám budú závidieť, nám, ktorí sme sa tu zišli v tejto jedinečnej chvíli, aby sme zapálili narodeninovú sviečku obklopení obrovskou nocou nevedomosti a zla. Z tohto plameňa bude vychádzať maják, ktorý osvetlí našich

pokrvných príbuzných, aj oheň, ktorý spáli znečisťovateľov nášho potomstva.

Prišiel som do Braunau, aby som mu na jeho počesť ponúkol skromné oslavy, ktoré som mal. On mi však dal dar väčší ako život - obnovenú, neochvejnú vieru v naše neodvratné a absolútne víťazstvo. Heil Hitler! Tisíckrát Heil Hitler!

Vianočný príbeh

Možno je pre nás ťažké pochopiť, ako veľmi mal Adolf Hitler rád svoj ľud, a to aj v prvých rokoch svojho boja v prospech ľudu. Objavný náznak skutočnej náklonnosti, ktorá ho obklopovala od samého začiatku, zachoval oficiálny životopisec strany Heinrich Hoffmann, ktorý si spomenul na prenikavú príhodu, ktorá sa odohrala v Mníchove krátko pred Vianocami 1923. Len niečo vyššie mesiaca predtým bolo pred Feldhernnhalle zastrelených šesťnásť súdruhov. Hnutie bolo zničené pokusom o prevrat 9. novembra; jeho členovia boli mŕtvi, skrývali sa alebo boli, podobne ako führer, uväznení. S vyhasnutou iskrou nádeje, utopenou v krvi, sa povojnové Nemecko opäť ponorilo do sivého zúfalstva sociálneho chaosu, hospodárskej skazy a kultúrneho úpadku. Takto vyzerala scéna, ktorú Hoffmann opisuje v tom temnom decembri pred 68 rokmi...

"Umelci z Hitlerovho hnutia plánovali osláviť Vianoce v kaviarni Blüte Cafe na Blütestraße *so živou tabuľou* s nápisom *Adolf Hitler vo väzbe*.

"Dostal som za úlohu nájsť vhodného dvojníka pre Hitlera. Tak sa stalo, že som narazil na muža, ktorý sa mu nápadne podobal. Požiadal som ho, či by sa nezúčastnil na tomto *tableau vivant*, a on súhlasil.

"Veľká sála kaviarne Blüte bola plná ľudí. Keď sa zdvihla opona a odhalila väzenskú celu na polotmavom javisku, zavládlo bázlivé ticho. Za malým zamrežovaným okienkom bolo vidieť padajúce snehové vločky. Za malým stolíkom sedel muž chrbtom k publiku. Neviditeľný mužský zbor spieval *Tichú noc, svätú noc*.

"Keď napätie z poslednej noty opadlo, do cely prišiel malý anjel s rozsvieteným vianočným stromčekom, ktorý láskavo položil na stôl osamelého muža.

"Hitler" sa pomaly otočil, až sa pozrel publiku do tváre. Mnohí si mysleli, že je to skutočne sám Hitler, a sálou sa rozľahol vzlyk.

"Rozsvietili sa svetlá a ja som okolo seba videl ľudí s mokrými očami a rýchlo miznúcimi vreckovkami."

Zdroj: *Hitler bol môj priateľ*, Heinrich Hoffmann, Burke Co, Londýn.

20. apríla

od Lieselotte

Národní socialisti na celom svete dnes oslavujú narodeniny svojho vodcu Adolfa Hitlera.

Vodca, ktorý tvárou v tvár zrade v roku 1918 vytvoril svetonázor, hnutie, ku ktorému patrili milióny ľudí. Pripomínáme si vodcu, ktorý vytrhol Nemecko z bažiny medzinárodného bratíčkovania a obnovil národné povedomie nemeckého národa. Pripomínáme si vodcu, ktorý pod jasne červenou vlajkou s hákovým krížom viedol árijské národy Európy proti židobolševikmi ovládaným ázijským hordám, ktorý bojoval proti medzinárodnému židovskému parazitovi národov a ktorý napokon padol za obeť medzinárodnému sprisahaniu židov, kapitalistov a bolševikov.

Adolf Hitler, vodca národno-socialistického Nemecka, vodca árijského sveta, je mŕtvy. Padol v boji proti židobolševickému nepriateľovi sveta. Jeho telo odpočíva v ríšskom kancelárstve, kde dvanásť rokov riadil osud nemeckého národa, kde sa do poslednej sekundy postavil nepriateľovi. Adolf Hitler nerezignoval, ani nekapituloval, ale vstúpil do Valhally ako vodca nemeckého národa. Führerova mŕtvola nemohla byť zadržaná proti okupačnému davu podnecovanému Židmi. Führer tak bol ušetrený toho, čo urobili Duce talianskeho ľudu Židia zbavení ľudskej masky.

Ríšske kancelárstvo bolo vyhodené do vzduchu, Berghof bol zdemolovaný a areál norimberskej stránickej konferencie bol rozobraný. Všetky pomníky boli zničené, ulice premenované, stránicke kancelárie skonfiškované, vlajky a štandardy, uniformy, vybavenie a knihy spálené. Nezostal kameň na kameni, aby sa zlikvidovalo všetko, čo pripomínalo Adolfa Hitlera, Tretiu nemeckú ríšu, jej veľkosť a slávu.

Teraz, keď všetko, čo kedysi robilo náš národ veľkým a silným, bolo rozvrátené, zničené a vyhladené pod režimom medzinárodnej zločineckej bandy, sa verilo, že nastal čas urobiť z nemeckého národa naveky prisluhovačov tejto zločineckej rasy.

Ak sa táto banda parazitov a hrdlorezov, úzko prepojená pokrvnými zväzkami, domnieva, že zničením materiálnych hodnôt a emblémov hnutia, zmasakrovaním jeho vodcov, ho raz a navždy zlikvidovala, potom nech je týmto medzinárodným banditom povedané: nemecký národ radšej zahynie, ako by sa mal bez boja podriaďiť otroctvu menejcennej rasy, ktorá sa dostala k moci špekuláciami, vojnovým štvaním a genocídou!

NSDAP v konfrontácii s medzinárodným židovstvom nekapitulovala a nekapituluje! To, čo sa stalo 8. mája 1945, bol akt vojensko-byrokratickej šaškárne, ktorému sa vtedajšie vojenské vedenie muselo podriaďiť pod tlakom okupačnej lúzy, ktorá prenikla do našej krajiny zradou vo vlastných radoch. Vôbec nás nezaujíma, čo a ako sa 8. mája 1945 vyjednálo. Nemusíme sa tu zaoberať otázkami medzinárodného práva a medzinárodných dohovorov, ktoré aj tak existujú len na papieri alebo sa v najlepšom prípade interpretujú v podobe najvýhodnejšej pre víťaza, ale musíme slobodne bojovať za svoju krajinu, musíme očistiť svoju krajinu od cudzieho vplyvu, musíme chrániť svoj ľud pred rozkladom založeným na krvi. Musíme eliminovať vplyv židovských faktorov a v neposlednom rade máme svätú povinnosť splniť čestnú úlohu a vyvolať zodpovednosť rasy, ktorá dvakrát uvrhla svet do vojny. Milióny a milióny mužov, žien a detí padli

dvakrát v priebehu 25 rokov za obeť pomstychtivosti, chamtivosti po zisku a túžbe po svetovláde nekultúrnej rasy.

Tá istá zločinecká rasa nebude váhať rozpútať tretiu svetovú vojnu, ak budú ohrozené jej plány na ovládnutie sveta, čím opäť vystaví milióny ľudí neopísateľnému utrpeniu. Preto sa priznávame celkom otvorene: Naším cieľom je zabrániť takejto katastrofe - akýmkoľvek prostriedkami.

Pokiaľ ide o konečné riešenie židovskej otázky v Tretej ríši, stačí sa pozrieť na masu špekulantov, vydieračov a členov podsvetia, aby som si uvedomil, že žiadne konečné riešenie židovskej otázky vôbec neexistovalo. Púť dôchodcov a židovské kolónie v USA, Európe a Južnej Amerike sú živými príkladmi neexistujúceho konečného riešenia. V tomto kontexte sa nemusíme zaoberať hľadaním pravdy, ba dokonca ani "vecnou diskusiou". Na aký účel? Aby sme robili láskavosť nejakým nesvetkým moralistom - Boh vie, že na to nemáme čas.

Existujú svedkovia toho, že v Tretej ríši neboli splynovaní žiadni Židia. Neexistuje však žiadny spoľahlivý materiál, ktorý by dokazoval opak. Správy Medzinárodného červeného kríža tiež potvrdzujú tvrdenia o humanom zaobchádzaní so Židmi. Veriť však, že by sme mohli opäť naletieť na takýto omyl, by znamenalo, že my národní socialisti sme vlastne nepoučiteľní.

Teraz budú naši protivníci - tak ako pred štyridsiatimi rokmi - útočiť na svet prívalom demokratických fráz o ľudskosti, humanite a veľkodušnosti a chrliť svoje moralistické heslá. Pýtam sa týchto oponentov: Kde bola vaša ľudskosť, keď ste rozkvitajúcu európsku kultúrnu krajinu premenili na hromadu trosiek? Kde bola vaša ľudskosť, keď milióny ľudí na Východe brutálne zmasakrovali podľudské hordy? Na Západe naše ženy a deti zomierali v krupobití zápalných a fosforových bômb. Státisíce straníckych súdruhov bolo po roku 1945 zavraždených, ďalší boli deportovaní, odsúdení alebo zmrazení. Bol to prejav vašej morálky?

Nespočetné množstvo Európanov muselo prejsť rovnakou skúškou, pretože sa ako vlastenci a uvedomelí Európania zúčastnili na boji proti židobolševickému svetovému nepriateľovi. Len tristotisíc Talianov a stopäťdesiat tisíc Francúzov zmasakroval židovsky podnecovaný dav. Nespočetné množstvo ľudí má ešte aj dnes na tele stopy po týraní.

Bude zaujímavé sledovať, ako sa budú medzinárodní apoštoli bratstva národov brániť voči týmto kolosálnym zločinom, keď budú volaní na zodpovednosť. Bez ohľadu na to, akými frázami a lžami sa budú demokratickí štátnici snažiť vyhovoriť, oni a rasa, ktorá ich podporuje, svojmu osudu neuniknú!

Tí, ktorých sa to týka, si môžu byť istí, že to nie je len fráza. Medzinárodnému židovstvu sa možno podarilo opiť sa krvou navonok porazených národov, ale nepodarilo sa mu spôsobiť zrútenie intelektuálnej stavby národného socializmu. Führer mohol padnúť v boji a všetky ideologické spisy hnutia - ako všetko ostatné - mohli byť spálené a zakázané. Národný socializmus však zapustil korene v najhlbších hĺbkach a ožil. Aj keď je náš vodca fyzicky mŕtvy, jeho duch je o to živší. Vodca národnosocialistického Nemecka je medzi nami, nie však v telesnej podobe, ale prostredníctvom národnosocialistickej myšlienky, ktorú on sám stelesňuje.

Vodca nám prostredníctvom svojho zásadného diela *Mein Kampf*, svojich prejavov a esejí dal ideologický, politický a strategický základ, na základe ktorého musíme konať po celé veky.

Politické systémy sa budú vytvárať a zvrhávať, politici budú prichádzať a odchádzať,

ale Vůdca a jeho dílo budou základem existence německého národa a árijského světa navěky!

30. apríla uplynulo 33 rokov odo dňa, keď führer a kancelár Veľkonemeckej ríše nadiktoval v ríšskom kancelárstve pod ochranou německých a európskych jednotiek SS svoju poslednú vôľu tvárou v tvár situácii, ktorá sa stala beznádejnou v dôsledku zrady a zbabelosti vo vlastných radoch, a zomrel spolu so svojou manželkou. Dnes, 32 rokov po führerovej smrti, máme k dispozícii jeho politický testament. Táto posledná vôľa a testament nášho Führera hovorí o prezieravosti a sebadôvere, ktoré boli pre neho charakteristické.

Tridsať rokov po napísaní tohto posledného prejavu vôle nášho vodcu sa národno-socialistické hnutie v súlade s touto poslednou vôľou opäť vzchopilo. Podporované mladou generáciou je hnutie Adolfa Hitlera pripravené vykonať vôľu svojho vodcu. V mene a na účet nášho vodcu rozbijeme tento židovský útvar "FRG" v srdci Európy a zlikvidujeme jeho stúpcov od koreňa do koreňa. Vybudujeme štvrtú svätú německú ríšu cti, slávy, veľkosti a spravodlivosti, a tak naplníme vôľu nášho Führera - žiarivé znovuzrodenie národno-socialistického hnutia.

Prisaháme ti večnú vernosť až do smrti. Prisaháme vám, führer, že nebudeme odpočívať a nebudeme odpočívať, kým sa nenaplní posledná vôľa. My, národní socialisti, s fanatickým odhodlaním splníme tvoje posledné pokyny a postavíme pred súd tých, ktorí sú zodpovední za tvoju smrť a smrť miliónov árijcov. Sme pripravení radšej zomrieť, ako porušiť túto prísahu.

V tomto čase sa vidíme v spoločenstve solidarity s légiami národných socialistov všetkých národov. Všetci uznali: Buď si medzinárodné židovstvo uzurpuje svetovú nadvládu a všetky árijské národy zahynú, alebo sa árijské národy zbavia svojho židovského režimu. My, ktorí máme za vodcu Adolfa Hitlera, sa nenecháme zlikvidovať dobrovoľne a bez boja! Německý národ radšej zahynie, ako by sa mal stať korisťou medzinárodnej bandy vydieračov! Národ, ktorý nie je pripravený neustále a nepretržite brániť svoju slobodu alebo ktorý nie je schopný za ňu opäť bojovať, stratil právo na existenciu!

Führer nikdy nepochyboval o tom, že konfrontácia s medzinárodným židovstvom je otázkou existencie, života. Z trosiek našich kultúrnych pamiatok nanovo povstalo hnutie Adolfa Hitlera, aby pokračovalo v boji za německú slobodu, európsku jednotu a árijské spoločenstvo národov. Nasledujúcich niekoľko rokov prinesie rozhodnutie.

Naši oponenti, ako aj naši priatelia a sympatizanti by mali mať jasno v jednej veci: pre nás kapitulácia neexistuje. Toto slovo pre nás neexistuje. Pre nás je to víťazstvo alebo pád, neexistuje žiadna alternatíva. Ak budeme v tomto boji za slobodu národov porazení, potom sa rady našich protivníkov výrazne preredia.

Nepoznáme kapituláciu ani vzdanie sa, poznáme len splnenie našej povinnosti voči Vůdci, ľudu a vlasti. Život a smrť nášho Vůdca nás zaväzujú k fanatickej poslušnosti a oddanosti národno-socialistickej myšlienke.

"Hitlerova práca a poslanie sú posvätným dedičstvom pre budúce generácie. My, ktorí ešte žijeme, máme povinnosť bojovať ďalej." Poľný maršal Schörner.

z: KAMPFRUF #25, marec-apríl 1978 (89)

Adolf Hitler:

Vodca sebaobetovania

Michael Storm

Národný socializmus, ako každé revolučné hnutie, je poháňaný sebaobetovaním. Naše hnutie je jedinečné, pretože náš vodca bol príkladom sebaobetovania nielen počas boja o politickú moc, ale aj počas celého svojho života.

Keď bol Hitler ešte mladý, prenechal sirotský dôchodok svojej mladšej sestre Paule a potom sa vydal na vlastnú päsť, aby prežil v nehostinnom svete, kde si každodenný chlieb musel ťažko vydobýjať. Tento raný príklad uprednostňovania potrieb iných pred vlastnými mu zostal po celý život.

Počas prvej svetovej vojny Hitler zdieľal utrpenie obyčajných vojakov. Jeho pluk na fronte vykrvácal. Keď sa sily pluku zmenšovali, od každého muža sa vyžadovalo viac. Nikto nikdy neurobil viac ako Hitler. Vždy sa dobrovoľne hlásil na špeciálne úlohy, podnikal najnebezpečnejšie misie a desiatkykrát len o vlások unikal smrti. Zdalo sa, že Nemecku priniesol víťazstvo len vďaka svojej vôli. Keď prišiel čas, aby si vzal zaslúžený odpočinok a dovolenku, odmietol a prenechal tento oddych ženatému mužovi, aby mohol stráviť nejaký čas doma s rodinou.

Po bodnutí do chrbta a ponižujúcej porážke Nemecka si Hitler predsavzal, že zasväti svoj život vzkrieseniu Nemecka a zrušeniu Versaillskej zmluvy. Počas týchto rokov bojov zažil ešte väčšie útrapy ako počas svojej mladosti.

Jeho oblečenie bolo také chudobné, že jeden člen strany musel fűhrerovi darovať oblek, aby mohol ísť na stretnutie vedúcich predstaviteľov priemyslu. Nielenže žil tak skromne, aby každý cent mohol ísť do boja, ale musel sa vzdať aj svojho veľkého sna (alebo si to aspoň vtedy myslel) stať sa niekedy umelcom alebo architektom.

Materiálne obete neboli to jediné, čo strana od svojho vodcu požadovala. Hitler sa často sťažoval, že si nemôže užívať útulný domov a blahobyť svojej rodiny, pretože sa nemôže oženiť, keďže je ženatý s celým Nemeckom. Ešte horšie bolo, že nikdy nepoznal radosť z toho, že sa stal otcom, pretože by to bolo nespravodlivé voči jeho deťom, keďže napríklad úloha ísť v jeho šľapajach by pre ne bola príliš veľkou záťažou.

Keď sa vojna dostala do Nemecka, musel sa fűhrer vzdať svojho sna o obnove miest. Potom si obliekol uniformu a odmietol ju vyzliecť, kým sa nedosiahne víťazstvo. Pracoval nepretržite a jeho pracovné nasadenie narastalo. Jeho hlavné sídlo, "Vlčie brloh" v Rastenburgu, sa nachádzalo v močaristom lese, kde bolo v lete príliš horúco a v zime príliš chladno. Jeho zamestnanci považovali prácu v ňom za neradosnú námahu a nevedeli sa dočkať, kedy ho preložia do Berlína alebo Paríža a nechajú Vűdca za sebou - bojovať za Nemecko bez zábavy, jasných svetiel a sladkých plodov víťazstva.

Na jar 1945 sa Fűhrerbunker počas vojenských stretnutí na pár minút vytratil, aby obdivoval modely jedinečných národnosocialistických miest, o ktorých sníval, že ich po vojne postaví, ale príliš dobre vedel, že sa to za jeho života nepodarí.

Počas krupobitia sovietskych granátov nad mestom povedal generálovi Waffen SS

Leonovi DeGrellemu, že keby mal syna, chcel by, aby bol ako DeGrelle, ale že teraz je na ňom a Hansovi-Ulrichovi Rudelovi, aby inšpirovali budúcu nemeckú mládež svojím hrdinstvom. Führer povedal, že sa za Nemecko obetuje najviac a neutečie, ale bude bojovať s nepriateľom až do konca a potom pripraví demokratov a boľševikov o ich židovskú radosť, aby ho nielen postavili pred súd, ale aj zohavili jeho telo, a tak bojoval, kým "Untermenschen" neboli len pár metrov od neho, a potom vystúpil do Valhally.

Adolf Hitler bol človek, ktorý sa obetoval pre svoj národ, ba dokonca celý svoj život. Veľká cnosť je základnou charakteristikou národného socializmu, ako napríklad obetovanie sa jediného človeka pre veľkú vec. Preto sa jeden národný socialista počíta za viac ako sto demokratov alebo republikánov. Práve to nás robí takými silnými a obávanými.

Ako mladý muž z SA som pracoval 48 hodín týždenne vo fabrike, celú svoju výplatu som venoval strane, udržiaval som stranické ústredie v čistote, vybavoval úradné záležitosti, zbieral podpisy pod petície, varil jedlá, robil rozhovory pre televíziu a občas sa zabával v pouličných bitkách s tou spodinou. Väčšina takzvaných "pocitových" národných socialistov sa ťažko hľadala, keď to znamenalo robiť prácu alebo darovať peniaze. Preto ma neprekvapilo, že ich z hnutia nevylúčili kvôli vyhrážkam smrťou alebo bombou, ale preto, že neboli dostatočne oddaní národnému socializmu. Chceli sa "baviť" a robiť z ostatných súdruhov obete. Títo trúfalcovia opustili stranu pomerne rýchlo a vždy, keď sa to stalo, sme sa stali silnejšími.

Moje peniaze, pot a krv sú v porovnaní s obetou Führera dosť bezvýznamné obete. Naše hnutie je však dnes plné súdruhov, ktorých obete z nich robia hrdinov: skutoční národní socialisti ako Reinhard Sonntag, ktorý musel pred niekoľkými rokmi položiť svoj život, a Gottfried Küssel, ktorý strávil dva roky vo väzení (a má pred sebou ešte osem rokov), ako aj mnohí, mnohí ďalší, ktorých tu z bezpečnostných dôvodov nemôžeme menovať a bez ktorých by ste nedržali v rukách tieto noviny a nečítali tento článok.

My národní socialisti posudzujeme muža alebo ženu len podľa jednej veci, a to podľa toho, ako veľmi sa obetujú pre naše víťazstvo. To, akí sú šikovní (alebo si to o sebe myslia), akí sú bohatí, ako o sebe tvrdia, že sú dobrí bojovníci, alebo koľko piva dokážu vypíť, nič z toho neznamená... len to, koľko človek obetuje zo seba!

Každý z nás - vrátane vás a mňa - si musí položiť túto dôležitú otázku!

Heil Hitler!

Začiatok

Flámskom sa preženie zúrivá bitka. Flámskom stoná veľké umieranie. Obrnená smrť je na úteku! Roztrhaná zem sa chveje v obrannej bitke roku 1918. Oheň sa valí cez lieviky a jamy. Anglické jednotky zlyhávajú pri útoku na výšinu Moche, neďaleko Comines. Americké búrkové vlny sa rúcajú na niekoľko skál poľnej šedej obrannej vôle. Tankové eskadry sa na útesoch nemeckého hrdinstva rozbiehajú na smrť.

Cez hukot guľometov sa ozýva štekot húfnic, rachot diel, hukot mín, snopy paľby zo zostrelených leteckých eskadier. Krv hnojí zem, ktorá páchne výparmi pušného prachu a v ktorej mŕtvi už nenachádzajú pokoj smrti. Z hekatomieb obetí osud skladá pomník hrdinstva a strašnej agónie takmer zúfaleho ľudstva.

Svet sa sprisahal v nenávisti. Zničenie! Zničenie! revú z horúcich rúr ich diel...
To bola predná časť!

Roztrúsení v lievikoch a zákopových dierach ležia hrdinovia pluku List, u M.-G., s puškami, tlačia sa do brázd rozrytej zeme; krvácajú, ale stále bojujú, nadávajú, ale neustupujú!

Večer 19. októbra 1918 sa schyluje nad Flámskom, krajinou, ktorá je boľavá ako smrť, ale smrť ešte nespí. Stále sa rozhorieva, žltočervená a revúca, zúrivý oheň materiálnej bitky. Vojaci sú vyčerpaní, mokří a zanesení blatom, unavení a hladní. Roztrúsení muži vylietajú z nemeckých zákopov a narýchlo sa potácajú od lievika k lieviku do tyla: Essenholer! A nepriateľ zdvojnásobuje svoju paľbu.

Traja mušketeri, signalisti zo štábu pluku, prenasledujú smrť. Kdesi vzadu v teréne je opustený delostrelecký zákop. Tam by mala byť poľná kuchyňa. Preskakujeme cez krupobitie železnej paľby.

Medzi čelnými stenami sa mihnú farebné rakety. Nakoniec narazia na nábojnice a prázdne koše na náboje. Pred nimi stojí blok bunkra. Kuchynské náčinie hrkoce. Dostanú sa k úkrytu poľnej kuchyne. Traja mušketeri si vydýchnu úľavou!

Ale nepriateľské batérie opäť zúria. Úder za úderom, blesky trhajú fontány zeme. Drevené a železné úlomky víria z bahna a narážajú na strop krytu. Štvrt'hodina plynie po štvrt'hodine. Teraz je nemožné dostať sa späť. Vojaci sa krčia a čakajú v bunkri. A napravo i naľavo, pred nimi i za nimi sa v oceľovom kúpeli rúti účinok najkrutejšej ničivej techniky. Traja bavorskí mušketeri sú svojvôľou delových hlavní uzavretí v diere v zemi a ich život už nezávisí od ich odvážnych činov a vlastnej vôle, ale len od márnej náhody a splnenia povinnosti niektorého z delostrelcov v tyle nemeckých batérií, ktoré zrážajú anglického nepriateľa.

Takéto hodiny na frontoch svetovej vojny si vyžadovali celých mužov. A aj keď mnohých mužov premohla hrôza a zúfalstvo, tu v polozasypanom zákope pri Moche vo Flámsku v noci 19. októbra 1918 sedel jeden muž, ktorý toto zúfalstvo zvládol, vojak, dispečer, záhumčivý muž, dobrý kamarát. Premohol v sebe to, čo iných niekedy rozochvievalo. Bol už štyri roky v poli, tu vo Flámsku kedysi prešiel svojím krstom ohňom a odvtedy prešiel útrapami a smrťou v dobrovoľnosti svojho hrdinstva. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, to boli ťažké bitky, ktoré prežil. Keď si všetci zúfali, on zostal vzpriamený; keď ostatní nadávali, on mlčal. Keď sa vyčerpaní zrútili, on splnil svoju povinnosť, áno, viac

než to: postavil sa za svojich kamarátov a namiesto nich čelil ocelej smrti v pekle bitky. Signalisti štábu pluku poznali jeho naliehanie - vpred - vpred, keď bolo treba rozkazy priniesť záťarasom. Keď začal vyskakovať, vyrážal z krytu besnej deštrukcie: "Ideme!" Jeho hlas znel pevne. Zdalo sa, že nemá nervy, a keď ostatní stratili nervy, pozrel na nich svojimi veľkými jasnými očami a oni sa upokojili a pokračovali v boji.

Keď s nimi trávil vzácne hodiny odpočinku za frontom, nadšene rozprával o láske, ktorá sa volala Vaterland! Hovoril o samozrejmosti víťazstva a o osude, ktorý Nemecko jedného dňa bude mať, pretože za sebou malo osud, ktorý nemuselo mať.

Nerozumeli mu, krútili hlavami, keď takto hovoril. Ale napriek tomu v jeho slovách vycítili niečo ako novú veľkú pravdu. Vydesilo ich to, urobilo ich to bezradnými a rozosmialo ich to.

"Jedného dňa - oveľa neskôr - ma pochopíš!" hovorieval. Poplach, rozkaz na nové nasadenie, často ukončil takéto rozhovory a potom sa desiatnik, signalizátor, postavil späť do radu.

Teraz tu všetci traja sedeli v rozpadajúcom sa prístrešku. Hodina za hodinou plynula a útrápam nebolo konca kraja.

Potom zrazu, dlho očakávané, do bunkra zableskne svetlo ohňa z umierajúceho granátu. Detonácia strhne ľudí na zem, rozvíri zeminu, ochromí v šoku. Priamy zásah zomrel pri vchode do krytu. Všetko sa stalo v okamihu.

Potom sa v neviditeľných oblakoch vzdáľuje najdiabolskejšia krutosť vojny nášho civilizovaného veku: plyn!

Zatiaľ čo v zákopoch pred nami zúri ďalší útok, tu v zákope muži bojujú so žieravou smrťou, ktorá im rozožiera pľúca a oči. Vpredu bubnuje útok. V zákope nekonečne plynie noc...

na úsvite sa na bojisko tejto bitky priplazí vojak. O niekoľko dní neskôr sa nemocničný vlak rúti domov. Vo vagóne, vedľa postrieľaných, unavených bojovníkov, leží slepý vojak, včerajší signalista,... zádumčivý.

On, ktorý v nesmiernom boji nevidel zdravými očami ďalej ako na svoj úsek zákopu a na úbohý lejak, na ktorom sa mu smrť márne snažila vyrvať život a rozkazy pre bojujúce jednotky, teraz - slepý - vidí. Okolo neho je noc, ale v jeho srdci žiari plameň svätého stávania sa a on - slepec - teraz vo svetle tohto plameňa vidí s konečnou jasnosťou nekonečný priestor svetovej udalosti, ktorá sa začala krvou a krvou sa aj skončí. Vidí osudovú túžbu svojho ľudu, vidí agóniu a utrpenie celého sveta. Áno - vidí cestu k vykúpeniu!

A kým červená slina špliecha na erb ríše, kým vzbura trhá kúsky zbabelosti, v tomto mužovi dozrieva vôľa: krv tejto vojny nepotečie nadarmo. Veniec slávy *lepšieho* víťazstva Nemecko jedného dňa pripne na nové zástavy svojho nového národa!

To bola tichá prísaha slepého vojaka, a tak sa 9. novembra 1918 vo vojenskej nemocnici v Pasewalku začali písať dejiny národnosocialistického hnutia.

Človek odtiaľto odišiel, stal sa bubeníkom a všade, kde z ľudí vytvoril nových Nemcov, zdvihli ruky na znak svojej novej viery, tak ako starí ľudia zdvihli kopije, keď pozdravili vojvodu, vodcu.

- Kurt Jeserich

Podľa informácií od Ignáca Westenkirchnera, Führerovho vojnového druha, ktorý sa

vrátil z Ameriky.

Z: Der Schulungsbrief, marec 1934.

Adolf Hitler vo svetovej vojne

Frontoví spolubojovníci fűhrera 1914-1918

10. oktůbra 1914 som sa s plukom "List", ku ktorému patrľ aj Hitler, presunul do poľa na západný front. Flámsko sa stalo naším prvým bojovým sektorom. Ale až v roku 1916, uprostred prudkých materiálnych bojov, som sa osobne stretol s Adolfom Hitlerom. Vtedy sme už obaja prešli vojnou bez ujmy. Jedného večera sme spolu ležali v opustenom delostreleckom stanovišti, keď nepriateľ zúrivo a divoko strieľal. Potom sme dostali plyn. Delostrelecká paľba búšila do našej pozície celú noc. Mysleli sme si, že všetko dobre dopadlo, keď sme si to skoro ráno uvedomili: Hitler stratil z dohľadu. Sám povedal, že už nič nevidí, a držal si ruky na boľavých očiach. Potom ho odviezli späť do vojenskej nemocnice.

Jasne si spomínam na zážitok, ktorý svedčí o Hitlerovej osobnej odvahe počas vojny. Bolo to neďaleko Epagny. Pri postupe musel Adolf Hitler prejsť cez zalesnený svah, kde uviazli Francůzi, ktorých odľúklo vojsko. Ich prilby trčali len cez okraj dier v zemi. Adolf Hitler ich spoznal cez sklo, vytiahol pištoľ, rukou naznačil do tyľa, akoby za ním išli jeho kamaráti, vyhnal zmätených Francůzov - bolo ich dvanásť - z ich pozícií a priviedol ich k veleniu.

Adolf Hitler často hovoril o politickej budúcnosti Nemecka počas hodín samoty. Predovšetkým ho deprimovala štátna rozdrobenosť ríše, známy viacštátny systém. Raz prirovnal množstvo malých nemeckých štátov k útržkom papiera, ktoré zavesil na šnúрку. Vysvetľoval, že každý vánok ich môže zmiesť. Ak však boli jednotlivé listy zviazané do zväzku, silný vietor ich nemohol odľúknuť. Aj tí najjednoduchší z nás pochopili, čo sa snažil povedať.

Ignaz Westenkirchner

V materiálnej bitke

Západná armáda dostane posily vojakov, keďže na východe boli uvoľnené významné jednotky. Len tí, ktorí tu roky stáli v bubnovej paľbe materiálnych bojov, tí, ktorí, oblepení zaschnutým blatom a krvou, cítia pichanie v pľúcach, ktoré pochádza z plynu, a ktorí deň čo deň - rany roztrhané šrapnelmi sú sotva zjazvené - pretekajú so smrťou cez závesy kopijovej paľby a lačne pijú plnými ústami vodu z kávy alebo si berú suchú kůrku chleba za najlepšľ koláč.

Záložný peší pluk 16, nazývaný "List", v 6. bavorskej záložnej divízii bojuje pri Soissons, hoci je poddimenzovaný, oslabený krvou a muníciou, už sedem týždňov je bez čerstvého prádla, vyčerpal sa obrovskými pochodmi a premočený dažďom by chcel mať pokoj. Boli skutočne vyčerpaní, ale v skutočnosti tvorili zálohu za pravým krídľom 7. a 1.

armády.

A v skutočnosti 26. mája večer boli v prvej línii kvôli priblíženiu sa k pravej zákrute a teraz mali valcovať nepriateľa. Od Ailette sa pozerali smerom k Aisne. Ich veliteľ sa volá Anton van Tubeuf a je major. Je deviatym veliteľom tohto pluku a teraz už päť dní vedie "Lister" a berie so sebou ostatné jednotky divízie cez slávny a povestný Chemin des Dames.

Celý pluk kýcha, kým beží a bojuje, pretože plyn, ktorým strieľalo delostrelectvo, leží ťažko nad zemou. Sú tu strmé hory, skalnaté výšiny a tanečné miesta čarodejníč pokrýté črepinami a ohňom, s rozdrvenými koreňmi stromov a konármi zašpicatenými do žeravej spálenej zeme. Musíte prechádzať cez míny, guľomety, muníciu, aby ste ich dostali na miesto. A tu celý vzduch neustále hučí, syčí a víri rozžeraveným železom všetkých veľkostí a kusov. O telefónnych linkách od štábu pluku k práporom a medzi nimi sa nehovorí. Vo sfére prenosu velenia vládne signalizátor. S takmer snovou istotou sa ženie a vyskakuje z lievika a dychčiac sa rúti cez diery, trámy a mŕtvoly, medzi nárazmi týčiacich sa fontán ocele, ohňa, zeme a oblakov dymu, v pekelnom bzukote roja sršňov oceľových granátov. Ak sa mu nepodarí dostať svoju správu alebo rozkaz cez horiaci zmätok smrti k správne mu mužovi, potom celé vedenie ide na dračku a železná vôľa tohto vpred sa derúceho klinu zmietajúcich sa bojovníkov sa rozpadá do neúčinnosti. Popri veliteľoch teraz nesie osud a výsledok tejto bitky vo svojej hlave, vo svojom vrecku, vo svojej šikovnosti a vo svojej odvahe.

Päť dní zúri divoká vojna vo všetkých svojich prejavoch a - ako často a ako často potom - najneúnavnejší, najodvážnejší, najneohrozenejší reportér pluku beží, skáče, hlási, prijíma, beží od štábu až po vrchol, od práporu až po veliteľa.

A po piatich dňoch pluk prevalcoval nepriateľský front v šírke 23 kilometrov z boku, prudko sa presadil a pokiaľ sa dá počítať, zajal 400 zajatcov, 16 diel, 100 guľometov, 4 motorové vozidlá, 15 muničných vozov a ženijný tábor.

"Okrem úspechov jednotlivých veliteľov majú hlavnú zásluhu na skvelom prevedení útoku dispečeri pluku," povedal veliteľ R.I.R. 16, známy ako "List", Anton zu Tubeuf.

1. júna 1918 bol pluk vyznamenaný udelením Vojenského rádu Maxa Jozefa svojmu veliteľovi. A 4. augusta nový Max-Josef-Ritter von Tubeuf pripína na hrud' vojaka Adolfa Hitlera Železný kríž 1. triedy, najvyššie a najzriedkavejšie udeľované vyznamenanie mužom v zákopoch.

W. L. Diehl

Priamy zásah na veliteľskom stanovišti

Okolo poludnia signalisti vydali nový rozkaz na útok. Adolf Hitler je opäť pri tom, neohrozene a neúnavne plní svoju nebezpečnú povinnosť. Často sa dobrovoľne podujme na najťažšie prechádzky za toho či onoho svojho druhu, priamo do frontových línii bičovaných krupobitím guľiek.

O 1.30 h sa začína druhý útok s podporou delostrelectva. Straty, ktoré utrpeli postupujúci cez otvorený terén, boli opäť hrozivé. Len niekoľkým sa podarí s bajonetmi v pästiach vniknúť do prvých nepriateľských jám, vziať zajatcov, a to je všetko. Druhý prápor sa márne pokúša prísť na pomoc svojim druhom, ktorí sa hnali vpred. Veliteľ, poručík v zálohe Schubert, padne počas prvého útoku.

Veliteľ pluku podplukovník Engelhardt sa teraz osobne vydáva na severný okraj lesa. Pomocou ďalekohľadu sa orientuje v situácii a vyhľadáva najvýhodnejšie miesto na

peniknutie k nepriateľovi. Pozorné oči ho však už zbadali. Zasiahne ho rachotiaca guľometná paľba, ktorá drví kríky napravo a naľavo, naráža do kmeňov, vzduchom víria rikety. Adolf Hitler a vojak Bachmann vyskočia dopredu a kryjú ho svojimi telami. Veliteľ, prekážajúci v rozhľadni, sa prekvapene pýta Hitlera: "Prečo je to tak?" - "Nechceme druhýkrát stratiť veliteľa nášho pluku," znie skromná odpoveď. Veliteľ mu poďakuje tichým stiskom ruky, akoby to bola samozrejmosť.

17. novembra: Delostrelecká aktivita nepriateľa. Pred pol hodinou veliteľ brigády, excelencia Grossmann, osobne vydal rozkaz na vystriedanie vykrvácaného pluku List. "Uistite sa, že sa vrátite," povedal podplukovníkovi na záver. Niektorí velitelia rôť už prišli na veliteľstvo pluku, aby si tento rozkaz prevzali. Pre nedostatok miesta museli Adolf Hitler a jeho druhovia na krátky čas opustiť zákopy. Potom - je krátko po druhej hodine - to opäť zasyčí. Obrovská rana - priamy zásah do stredu veliteľského stanovišťa pluku.

Adolf Hitler je jedným z prvých, ktorí sa ponáhľajú na pomoc. Pohľad na neho je hrozný.

Pod troskami sú mŕtvi telefonujúci seržant Kreitmaier, zástupca dôstojníka Wimmenauer a veliaci dôstojník. Ťažko zranení sú strážmajster Ostberg, veliaci referent pluku, zástupcovia dôstojníkov Oberer a Martin. Jeho oči stále hľadajú zbožňovaného veliteľa. Je aj on mŕtvy? Potom vidí, ako sa podplukovník so stonaním skláti dozadu, a počuje, ako mrmle: "Chcel som len slúžiť vlasti!"

Adolf Hitler je po jeho boku jedným skokom. Tak ako aj súdružka Bachmannová. Veliteľova ľavá ruka visí zohavená, pravá noha je červená od krvi - črepina prerazila hlavnú tepnu, strata krvi je veľká, zachrániť ju môže len rýchla pomoc Hitler sa nerozmýšľa, rýchlo prinesie mechovú guľu, priloží ju na nohu nad hlbokú ranu a omotá ju telefónnym drôtom, aby zastavil silné krvácanie. Funguje to, núdzový obväz je šikovný a plní svoj účel.

Plukovní kamarát

Signalizátor

Počas noci som musel dvakrát navštíviť III. prápor, ktorý bol v južnej časti Roeux, s hláseniami. Spreádzal ma Hitler, hlásiaci dôstojník. Na krátkom úseku sme mohli použiť železničný zárez Biache ako vítané krytie. Čoskoro sme ho však museli opustiť a presunúť sa do otvoreného terénu. Cesta nás viedla okolo dvoch predsunutých diel. Len čo sme sa k nim priblížili, nepriateľ nás prijal vražednou paľbou. Okamžite sme si uvedomili, že sme boli spozorovaní. Samozrejme, toto plytvanie muníciou nebolo namierené len na nás, ale predovšetkým na delá, ktoré Angličan musel v tej chvíli podozrievať zo zvláštnej činnosti. Keby som bol sám, bez váhania by som sa plne kryl. Nikto by mi to nemohol vyčítať. Správa, ktorá sa mala podať, sa netýkala bojových operácií nasadených práporov. Keby prišla o hodinu alebo viac neskôr, neurobila by ani najmenšiu škodu. Môj spoločník bol iného názoru. Snažil sa dostať z čarodejníckeho kotla rýchlo, bez najmenšieho zdržania, samozrejme, využijúc každú možnosť úkrytu.

Reportérom sa často stávalo, že sa museli pohybovať na otvorenom priestranstve pod najsilnejšou nepriateľskou paľbou, zatiaľ čo pre mňa bol takýto pohyb napriek rokom

stráveným v zákopoch novinkou. Samozrejme, že som sa nemohol príliš hanbiť a musel som ich nasledovať. A bolo to dobré. Obaja sme sa dostali z nebezpečnej zóny s nepoškodenou kožou.

Keď sme sa vracali späť, sotva sme sa opäť priblížili k delám, nepriateľské kúzlo začalo odznova. Samozrejme, ani tento máj sa nedal zastaviť a k ochrannému železničnému zárezu sme sa dostali bez akejkolvek ujmy, hoci spotení.

V nasledujúcich dvoch operačných obdobiach bitky pri Arrase mi bol ešte niekoľkokrát pridelený ako sprievod signalizátor Adolf Hitler a zakaždým sme vyviazli bez zranení.

Počas týchto dní som mal nejasný pocit, že ten reportér mal mimoriadne šťastie, a bolo prirodzenejšie, že som si myslel, že v jeho spoločnosti som aj ja v menšom nebezpečenstve.

Správa od súdruha z frontu

Neznámy vojak

Počas veliteľovho prejavu - hovoril o situácii a rozšírení pozícií - sa otvorila opona a Hitler vstúpil, vzdal úctu, ako najlepšie vedel vzhľadom na nízku nadmorskú výšku jaskyne, a odovzdal písomnú správu. Veliteľ ju preletel bez prerušenia prejavu a signalizoval signalistovi, že môže odísť. Keď sa však za ním zatiahla opona, major prerušil svoj prejav a hneď nato zvýšil hlas a ukázal na vchod: "Ak pošlem tohto dispečera, viem, že misiu splní rovnako dobre ako najlepší dôstojník môjho pluku."

Táto pochvala nás pochopiteľne prekvapila. Ak sme majora von Tubeufa už dávno poznali ako veliteľa, ktorý len veľmi zriedkavo vyslovuje skromné pochvaly, túto pochvalu sme si museli vážiť veľmi zvláštnym spôsobom, pretože bola určená pre vojaka, ktorého meno mohol veliteľ sotva poznať.

Poručík Adolf Meyer

z: SS *Leitheft*, číslo 12, 1943

Vyznanie

Veríme v Adolfa Hitlera,

nesmrteľný vodca nášho ľudu,
jedinečný dar predvídavosti,
najväčšia osobnosť všetkých čias,
Žije v našich srdciach dnes a navždy.

Veríme v jeho svätú vec,

Volá sa *Nový poriadok*,
naplnenie árijského osudu
podľa večných zákonov života,
nádej a budúcnosť nášho druhu na Zemi.

Veríme v jeho hnutie,

jeho verných, nerozdelených nasledovníkov,
ktorá nesie jeho meno
ako nástroj jeho vôle,
zasvätené hrdinami a mučeníkmi
- *večná cesta k spaseniu.*

HEIL HITLER!

Premýšľajte o tom!

Adolf Hitler (1923)

Ked' tvoja mama zostarne
A vy ste zostarli,
Ak ste si zvykli na to, čo bolo jednoduché a bezproblémové,
sa teraz stala záťažou,
Ked' jej drahé, verné oči
Už nevidím do života tak ako kedysi,
Ked' ich unavené nohy
Už ich nechcete nosiť pri chôdzi -
Potom natiahnite ruku, aby ste ju podopreli
Sprevádzajte ich s radostným potešením -
Príde hodina, keď pre ňu budeš plakať
musí ťa sprevádzať až do poslednej chodby!

A ak sa vás opýta, odpovedzte jej,
A opýtajte sa jej znova, hovoríte aj vy!
A opýtajte sa jej znova, odpovedzte jej,
Nie prudko, v jemnom pokoji!
A ona ti celkom nerozumie
Všetko jej s radosťou vysvetlite;
Prichádza hodina, trpká hodina,
Pretože jej ústa vás o nič viac nežiadajú!

NS Kampfruf #89, máj-jún 1991 (102)

Súdruh

Adolf Hitler (14. augusta 1916)

Keď sa jeden z nás unaví,
Druhý ho sleduje.
Ak chce niekto z nás pochybovať,
Druhý sa zrazu rozosmeje.

Ak jeden z nás padne,
Druhá znamená dva;
Pretože každý bojovník má svojho boha
Súdruhovia v

Bolo to v húštine Artoiswaldes

Adolf Hitler

**Flámsko - v Artois, jar 1916
Na základe skutočného príbehu**

Bolo to v húštine Artoiského lesa...
hlboko v lese, na zemi nasiaknutej krvou,
ležal natiahnutý úžasný nemecký bojovník
A jeho výkriky sa rozliehali nocou.
Darmo... Žiadna ozvena ho neprebudila...
Mal by voľne vykrvacať ako hra,
Ktorá zomiera zranená v osamelosti?

Potom zrazu...
Z pravej strany sa blížia ťažké kroky.
Počuje, ako dupú do lesného porastu...
A z jeho duše vyklíči nová nádej.
A teraz zľava...
a teraz z oboch strán...

K jeho lôžku bolesti sa blížia dvaja muži
Je to Nemec a Francúz.
A obaja sa na seba pozerajú zúrivým pohľadom
A hrozivo držia pušky v pohotovosti.
Nemecký bojovník sa pýta:
"Čo tu robíte?"
"Zasiahlo ma volanie najchudobnejšieho človeka o pomoc."
"Je to tvoj nepriateľ!"
"Je to človek, ktorý trpí!"

A obaja bez slova sklopia pušky.
Potom si prepli ruky
A opatrne zdvihol s napnutými svalmi
Zranený bojovník ako na nosidlách.
A spoločne ho niesli cez les,
Až kým neprišli k nemeckej sieti staníc.
"Teraz je to hotové. Tu je jeho verný klobúk."

A Francúz sa otočí do lesa.
Nemec ho však chytí za ruku,
Pozrie sa mu do utrápených očí
A hovorí mu s predtuchou vážnosti:

"Neviem, čo si pre nás osud pripravil,
Ktorá vládne vo hviezdach, ktoré sa nedajú preskúmať.
Možno padnem, obeť tvojej guľky.
Možno ťa moja natiahne do piesku -
Pretože bitky sú nevyberavé,
Ale nech je to akokoľvek a nech príde čokoľvek:
Prežívame len zasvätené hodiny,
Odkedy sa človek ocitol v človeku...
A teraz zbohom! A nech ťa Boh vedie!"

Tiché hrdinstvo

Adolf Hitler

Pasewalk, 2. novembra 1918

Vo svetle zasiat ticho odpočívajú
Smrteľne zranení bojovníci, ktorí sa dostanú z horúcich bojov
Krvavé stopy zničenia priniesol;
Ale zachránil sa pred krupobitím železa.

A mlčiaci a vážni, pripútaní k svojim povinnostiam,
Starostlivé mäkké jemné ženské ruky
Vďační bojovníci, ktorí nakoniec
Už teraz vsádza na život so smrťou.

V ich vernej starostlivosti ako zdravé
Všetky srdcia a všetky hlboké rany,
Keď často unavené oči vyzerajú priateľsky.

Áno, také sú naše pravé nemecké ženy.
Vidia, ako sa ich milovaní navždy rozchádzajú
A svižne zasväcujú svoj život utrpeniu iných ľudí.

cintorín Forest Honour v Pasewalk

Adolf Hitler
Pasewalk, 11. novembra 1918

Zaslúžiš si to pre nás,
Aby sme vás tam pochovali,
kde nemecké duby tienia tvoj hrob.
Ona, symbol slobody, sily a života
Byť najkrajším šperkom
Dané okolo vášho hrobu.
V nemeckom lese, kde žije nemecký duch,
Tichý háj, kde pokojne odpočívaš,
Tisíce ľudí si ho budú ctíť aj o tisíc rokov,
Vydajme sa do hlbokých lesných hlbok,
Podme tam, kde sú vaše hroby,
Potom tento krok zablokujeme,
Pretože hovoríte k nám všetkým,
Takže žiješ večne, aj keď tvoje telo už dávno zomrelo.

Na rádiových hodinách

Adolf Hitler
Flámsko, 29. júla 1917

Noc je čierna, vietor fúka ticho a jemne
Cez konáre, hlboký pokoj vládne všade okolo!
Z diaľky sa ozýva kvílenie strojov do rytmu.

Kamaráti spia vedľa v stane
A snívajú o svojich blízkych doma,
Len ja sám sedím a bdiem pri zariadení
A počúvajte do bojovej miestnosti.

Tak sedím celú noc a čakám
A na druhý deň pocítiť hlboký pocit šťastia,
Keď sa mi prieskumná skupina hlási prostredníctvom hlásiaceho kanála,
Z nepriateľskej akcie sa vrátil bez zranení.

"Modrá biela a čierna a biela červená"

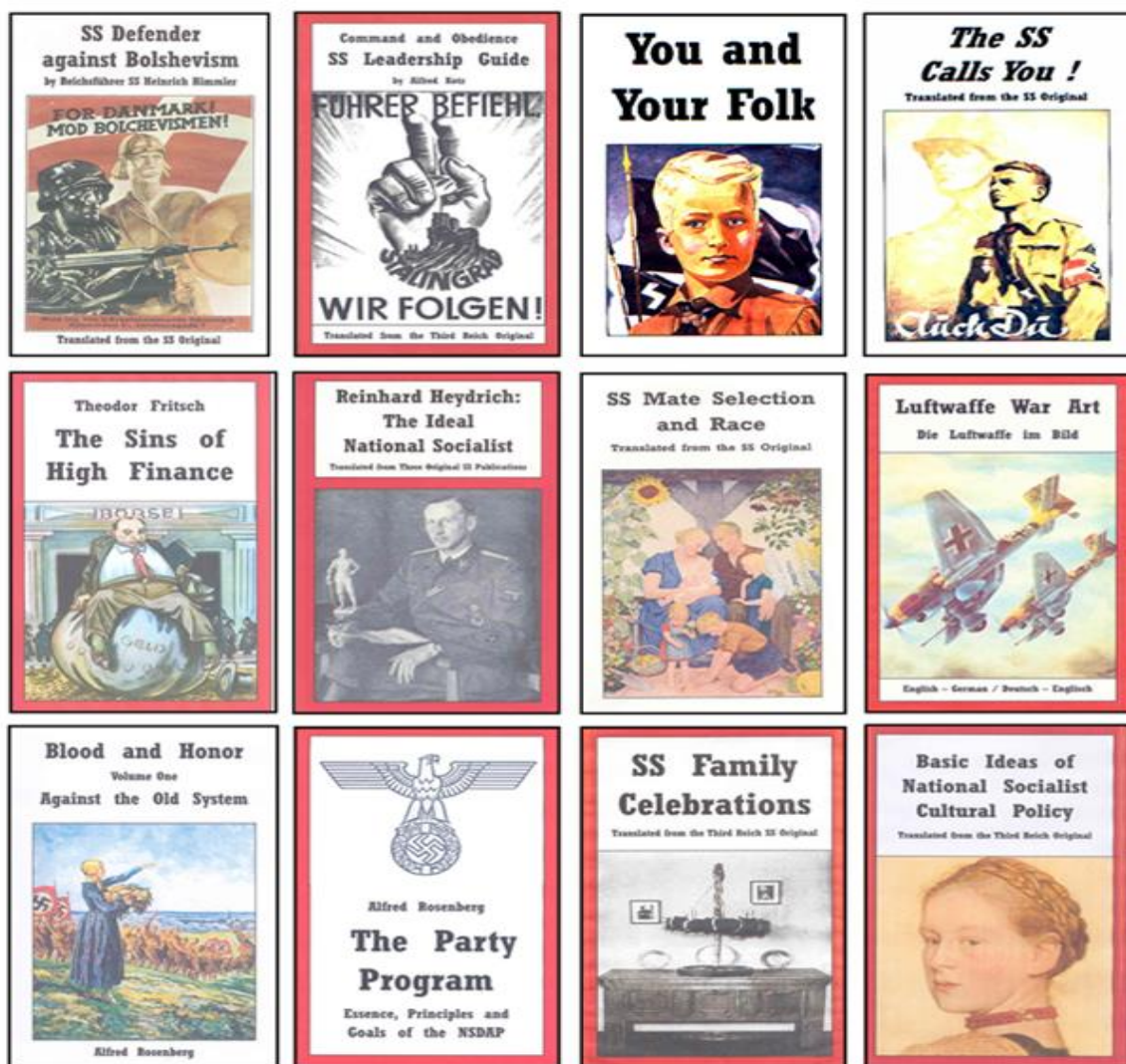
Adolf Hitler
[Západný front], 4. augusta 1917

Obkľúčená nepriateľskou armádou,
Nespočetné ako piesok na mori,
Francúz, Ruš' a Britt,
Malí lajkovia s.

A my - v horúcej bitke
Strážime vlajku
Verný až do smrti
Modro-biela a čierno-bielo-červená

Milióny ľudí sa búria,
A neprevráťte vežu,
Vliekli sem pomocníkov,
Od Červeného mora k Žltému moru.

Napriek tomu je úžasne vzdorovitá a silná,
Hodinky na našom mozgu,
Verný až do smrti
Modro-biela a čierno-bielo-červená.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**